

Nr 45.

Av herr **Andersson, Elof, m. fl.**, om anslag till det frivilliga skytteväsendets främjande.

När Kungl. Maj:t icke fann anledning att av 1922 års riksdag äska medel till det frivilliga skytteväsendets främjande, väcktes i bägge kamrarna vid samma riksdag motion om ett anslag å extra stat för första halvåret 1923 av 850,000 kronor. Riksdagen biföll på så sätt motionen, att den å extra stat för tiden 1 januari—30 juni 1923 anvisade ett reservationsanslag av 300,000 kronor.

I skrivelse den 30 augusti 1922 till Kungl. Maj:t har skytteförbundens överstyrelse hemställt, att ett belopp av 1,350,000 kronor måtte av riksdagen äskas för rörelsens bedrivande under budgetsåret 1 juli 1923—30 juni 1924. I det yttrande, som arméförvaltningens artilleri- och civila departement i anledning av denna framställning avgåvo den 26 september 1922, funno sig nyssnämnda departement kunna reducera det av skytteförbundens överstyrelse begärde anslaget till 1,217,000 kronor.

Statsrådet och chefen för försvarsdepartementet har emellertid jämväl detta år icke funnit anledning att förorda, det anslag äskas till det frivilliga skytteväsendets befrämjande. Såsom skäl för denna ståndpunkt anföres, dels att frågan om det frivilliga skytteväsendets inpassande i själva försvarsorganisationen alltjämt befinner sig i samma läge som vid framläggandet av 1922 års statsverksproposition, dels ock att det ytterligare försvårade statsfinansiella läget tvingat försvarsministern att vid uppgörandet av förslag till utgifter under fjärde huvudtiteln för budgetsåret 1923—1924 dels icke alls upptaga andra, väl motiverade förslag från armé- och marinförvaltningarna och dels i ett flertal anslagsposter, även sådana som avse medel till underhåll och övningar, föreslå avsevärda nedprutningar av de belopp, vilka förvaltningarna ansett nödvändiga.

Även ur den synvinkel vi betrakta den frivilliga skytterörelsen finna vi sakläget i stort sett oförändrat sedan riksdagen sist fattade beslut i anslagsfrågan, och vår principiella ståndpunkt har ej heller undergått någon förändring. Inför herr statsrådets upplysning om, att han i det svåra statsfinansiella läget nödgats beskära även välmotiverade anslagskrav från försvarets ansvariga myndigheter, kunna vi ej lämna vårt stöd i full utsträckning åt vare sig de krav, som från skytteförbundens överstyrelse eller arméförvaltningen framkommit.

Det kan icke förnekas, att den, som en längre tid frivilligt övat skjutning inom en skytteförening, vid inträdet i tjänstgöring såsom värnpliktig i utbildningshänseende har ett försteg framför övriga värnpliktiga, och att en underhållen färdighet i precisionsskjutning i händelse av krig är ett värdefullt tillskott i försvarskraft. När man besinnar, att denna väldiga på demokratisk grund byggda organisation till största delen finansieras av sammanslutningens egna medlemmar, borde det vara klart, att försvarsväsendet svårligen på ett ekonomiskt fördelaktigare sätt kan försäkra sig om ett så betydande antal precisionsskyttar, som vad frågan här rör sig om, och förty måste det anses som ett verkligt statsintresse att genom bidrag hålla denna organisation vid liv.

Inom alla statsförvaltningens områden måste under nu rådande ekonomiska depressionsperiod den ytterligaste sparsamhet iakttagas. Vi anse det därför rimligt och riktigt, att även inom skytterörelsen en kraftig nedskärning av anslagen kommer till stånd, och hålla därför före, att ett belopp av 650,000 kronor borde för ändamålet anvisas. Ehuru en så kraftig reduktion av det statsunderstöd, varom skytteförbundens överstyrelse ansett sig böra hemställa, med bekymmer måste komma att emotses av skytterörelsens män, tro vi dock, att det levande intresse, varmed skytteföreningarna omfatta sin uppgift, skall visa sig mäktigt att hålla dem vid liv, då de genom ett statsanslag erhålla förvissning om representationens stöd.

På grund av det anförda få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen till det frivilliga skytteväsendets befrämjande ville å extra stat för tiden 1 juli 1923—30 juni 1924 anvisa ett reservationsanslag av 650,000 kronor att fördelas av Kungl. Maj:t efter inhämtat förslag från skytteförbundens överstyrelse.

Stockholm den 20 januari 1923.

Elof B. Andersson,
Fältenborg.

Petrus Nilsson.

Anton Pettersson.

<i>J. B. Johansson,</i> Fredrikslund.	<i>Knut Heyman.</i>	<i>L. Tjällgren.</i>
<i>Herman Fleming.</i>	<i>Jöns Pålsson.</i>	<i>N. Gabrielsson.</i>
<i>Joh. Johansson,</i> Friggeråker.	<i>Karl Andersson.</i>	<i>K. J. Gustafsson.</i>
<i>M. Svensson.</i>	<i>Karl Olsson.</i>	<i>Albin Andersson.</i>
<i>B. v. Stockenström.</i>	<i>Isak Svensson.</i>	<i>A. Wachtmeister.</i>
<i>Ad. Lindgren.</i>	<i>Sam. Clason.</i>	<i>Joh. Nilsson,</i> Skottlandshus.
<i>Nils Ant. Nilsson.</i>	<i>K. von Geijer.</i>	<i>Sten Stendahl.</i>
	<i>K. G. Westman.</i>	
